

Bloedsporen in het zand

Bloedsporen in het zand

Roos Smeets

ISBN 978 94 63670 75 3

NUR: 343

auteur: Roos Smeets

ontwerp omslag: Peter Vossen

tekstcontrole: Vera Limpens

eindredactie: Anita Zijlstra & Maria van Heumen

vormgeving binnenwerk: Wim Veelen

© 2018 Roos Smeets

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

1

Het vliegtuig naar Mumbai vertrekt over twintig minuten. Katie en John drinken vlug hun kop koffie leeg en snellen naar de vertrekhal. Het is erg druk op het vliegveld. Drukker dan normaal. Ze banen zich een weg door de menigte en zijn net op tijd. Sommige passagiers staan al klaar om het vliegtuig in te stappen.

De vlucht duurt acht uur. Katie is blij dat ze de plaats aan het raam heeft, John zit aan het gangpad. Ze pakt haar laptop uit haar tas om zich nog wat meer te verdiepen in hun bestemming: de Dodenstad, zoals die tegenwoordig wordt genoemd. Ze is heel benieuwd.

Katie is samen met Laila opgegroeid in een middelgrote stad in het zuiden van Noord-Brabant. Hier is ze met haar ouders Mike en Rose en haar broer David vanuit Engeland naartoe gekomen in verband met het werk van haar vader. De ouders van Laila, Zafir en Amani, hadden tijdens een vakantie via een goede vriend werk gevonden, en waren er daarom met hun dochter en zoon Yasir gebleven.

Nederland was een prachtig land. Bovendien was het er veilig. Dat was voor de ouders van Laila de belangrijkste reden om er te blijven. Samen met Laila had Katie de lagere en de middelbare school doorlopen. Sinds de kleuterschool waren ze al vriendinnen. Ze hadden een geweldige tijd beleefd: leuke verjaardagspartijtjes, Suikerfeesten en ook kerst.

Vooraf dat laatste was heel bijzonder, want Laila was moslima en Katie katholiek. Toch was het voor de ouders van Laila nooit een probleem geweest dat Laila Kerstmis vierde bij Katie

thuis. De gezinnen hadden een goede band en respecteerden
elkaars geloofsovertuiging. Totdat Laila ineens verdween.

2

De dagen voor haar verdwijning hadden ze nog samen een hapje gegeten en waren ze naar de film geweest, niet wetende dat een dag later alles anders zou zijn.

Katie stond zoals elke ochtend voor het raam te wachten, totdat Laila met haar fiets over het grindpad langs hun huis kwam. Ze ging dan meestal snel naar buiten om vervolgens lachend en kwebbelend met Laila naar school te fietsen.

Er was altijd wel weer iets waar ze vreselijk om moesten lachen: iets uit een film die ze laatst hadden gezien, iets dat op tv was geweest of gewoonweg om elkaars grappen.

Op die dag vernam Katie echter niks van Laila. Ze begreep het niet, want Laila had zich niet afgemeld. Normaal gesproken hield zij zich altijd netjes aan afspraken.

Katie wachtte tot het allerlaatste moment en vertrok uiteindelijk alleen naar school, anders zou ze zelf te laat komen. Op school was ze de hele dag ongerust, want ook hier had Laila zich niet afgemeld en niemand was op de hoogte van de reden achter haar plotselinge afwezigheid. Katie praatte zichzelf moed in en hoopte dat er niets aan de hand was. Ze zou vast wel antwoord krijgen op haar vragen als ze na school langs Laila's huis zou gaan.

Na het proefwerk kon ze eindelijk weg. De gedachte aan Laila bleef door haar hoofd spoken.

Het was eind november; de dagen waren kort en donker. Katie haastte zich uit school, want het begon al te schemeren. Ze pakte snel haar fiets en trapte zo hard als ze kon naar het huis van Laila. Gelukkig was het maar een straat verwijderd van waar ze zelf woonde, dus ze was ook zo weer thuis.

Toen ze de bocht nam en de straat bij Laila in fietste, zag ze al van ver dat er geen licht brandde. Ze kwam dichterbij en ontdekte dat het huis verlaten was. Er stonden geen auto's en Katie zag ook de fietsen niet die normaal gesproken aan de linkerkant van het huis stonden.

Een vreemd, angstig gevoel bekreep haar. Ze huiverde bij de gedachte dat er misschien iets gebeurd zou zijn, maar toch hield ze zichzelf voor dat er wel een verklaring was.

Het was te vroeg om conclusies te trekken. Ze besloot door de ramen te gaan kijken; misschien zou er wel iemand zijn. Op het moment dat ze door het woonkamerraam naar binnen keek, kreeg ze de schrik van haar leven. Alles was weg, het huis was helemaal leeg! De zithoek waar ze zo vaak met Laila had gezeten, gelachen en huiswerk had gemaakt, was weg. Ook de gezellige eethoek met de mooie grote hoekbank waar ze zo veel momenten samen hadden doorgebracht, was er niet meer. Haar ogen vulden zich met tranen. Ze vroeg zich af wat er was gebeurd: "Waarom heb ik geen afscheid kunnen nemen van mijn hartsvriendin? Waarom zijn we zo plotseling uit elkaar gerukt?" Ze begreep er niks van.

Er was iets vreemds aan dit verhaal. Ze nam zich voor om dit tot de bodem uit te zoeken.

3

Huilend kwam Katie thuis binnen gestormd. De tranen stroomden als een grote rivier over haar wangen.

“Mam, Laila is weg, helemaal weg. Er is niets meer! Het huis is leeg, alles is weg!” Hevig snikkend stortte ze zich in de armen van haar moeder.

Rose probeerde, ondanks dat ze zelf ook erg geschrokken was door dit nieuws, haar dochter te troosten: “Rustig maar lieverd, er is vast een goede verklaring voor.”

“Hoe kan dat nou? We hadden het zo leuk samen! Was dat dan niet echt?”, snotterde Katie.

“Misschien is er iets gebeurd in de familie, Katie”, zei haar moeder. “Maak je nou maar niet ongerust, alles komt goed.”

Katie vond het maar vreemd en vroeg haar moeder om de volgende dag te informeren bij de politie. Misschien zou dat geruststelling geven.

Klokslag acht stonden Katie en haar moeder een dag later voor de deur van het politiebureau. Een vriendelijke agente liet hen binnen en begeleidde hen naar een spreekkamer.

“Mijn vriendin Laila en haar hele familie is verdwenen”, zei Katie. Ze begon weer te huilen. Snikkend vertelde ze dat ze de afgelopen week nog samen naar de film waren geweest en dat ze de dag ervoor niet was komen opdagen. Ook vertelde ze dat ze was gaan kijken en het huis helemaal leeg was. De agente noteerde alles in het computersysteem en beloofde op zoek te gaan naar Laila en haar familie. Katie zou op de hoogte worden gehouden. Meer kon de politie nu niet doen.

Het was nu al bijna twee dagen geleden dat Katie Laila voor het laatst had gezien. Ze kon alleen maar afwachten.